

18.42x35.16	1	14	עמוד	כותרת	גלובס	01/2018	62015880-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790							

אליקים רובינשטיין: דרוש מאמץ ליצירת הרמוניה במרקם הישראלי, היהודי והדמוקרטי כאחד

"דעות גלובס", עמ' 14

על דמוקרטיה ויהדות

אפשר לשכנע ואפשר לחיות ביחד

אילו האנרגיות המוקדשות לנושאים שוליים - כולל חקיקות שאתה עומד ומשתאה לכל רגע המוקדש להן - היו מושקעות בנושאים חשובים, היינו נראים אחרת

השופט אליקים רובינשטיין

המוקדש להן, היה מוקדש לנושאים החשובים באמת, היינו נראים אחרת בעיני עצמנו ובעיני הזולת. עסקינן במחלוקות שאינן אלה שהאתוס היהודי טיפה ואולם, פתרונות לנושאים שבמחלוקת שיהיו מוסכמים לפחות על רוב הציבור, אם לא כולו, אינם בשמיים אלא בהישג יד. והנה באה יוזמה אידיאליסטית, של שילוב בין אנשי עסקים מודאגים לבין אנשי אקדמיה חדורי תודעת שליחות, בכונה לפעול לאיחוי קרעים ולהידברות. בקונגרס הישראלי ליהדות ודמוקרטיה, העתיד להתכנס בעוד שבועות אחרים, ביוזמת אנשי העסקים חיים טייב ויוסף ז'רובסקי ופרופסור שחר ליפשיץ, ראש המרכז למשפט יהודי ודמוקרטי באוניברסיטת בר אילן והפרופסור אריאל בגדור, ייעשה מאמץ לדיון ממוקד בפתרונות בנושאי מחלוקת מרכזיים, חקוקים להרמוניה במרקם הישראלי, היהודי והדמוקרטי כאחת, ולברית מפויסת. הכוונה היא ליצור מעגלי שיח וגישור שבהם תינתן ממשות קונסנזואלית ככל האפשר לכל חלקי הכרות העצמאות ועקרונותיה. כשלעצמי סבורני, בשכנוע עמוק ומתוך ניסיון במגע רב שנים עם החברה הישראלית לגווניה, כי מהותית ואובייקטיבית ניתן להגיע להבנות בקרבנו שייצרו אותה הרמוניה סובלנית בין הערכים היהודיים הדמוקרטיים, ולא יפגעו בליבת היקר לכל קבוצה, אך יתחשבו בזולת. יש צורך ברצון ובשכל ישר, ובהיכרות הרדית החסרה כל כך. הדבר אינו פשוט וכמובן טעון המשכיות ושכנוע. הקונגרס - שלא בכדי נקרא שמו כך - מציע ומפציר ללכת בדרך זו, תוך נכונות להשקיע משאבים ומאמץ לכינון חברה טובה יותר, שהיחד - אשר אינו שולל גיוון ושונות - מאפיין אותה במיוחד. כאמרת הנצח של חוזה המדינה, "אם תרצו אין זו אגדה". המאמר מתפרסם לקראת פתיחת הקונגרס הישראלי הראשון ליהדות ודמוקרטיה שיפתח במעמד נשיא המדינה, ראובן ריבלין, ב-11 בפברואר בבנייני האומה בירושלים. ●

מדינת ישראל היא הישג מפואר של העם היהודי והציונות; לעינינו מתגשם חזון שיבת ציון של נביאי ישראל, ובתוכו חזון העצמות היבשות של הנביא יחזקאל (פרק ל"ז) וחזון "ושבת את שבות עמי ישראל" של הנביא עמוס (ט', י"ד). לצד קימום היישוב היהודי בארץ במאה הי"ט באו חזונם של בנימין זאב הרצל וחבריו בקונגרסים הציוניים מ-1897, הצהרת בלפור ב-1917 והחלטת עצרת האומות המאוחדות מ-29.11.17, ששיוו ממד מדיני לתקוות הדורות. דרך התחתיים של יסורי גלות ושואה מזה ומאבק מדיני עקבי מזה הולידה מדינה, שעם היותה בלתי מושלמת, ואין יצירה אנושית מושלמת - היא הישג נפלא, ולא רק כמדינה יהודית, האתוס המכונן, אלא גם כמדינה דמוקרטית המכילה את מיצויה ופועלת, אם לא תמיד די, לשוויון. השוואת ישראל בשנת ה'70 להקמתה לנעשה בימי ילדותי בעשור הראשון, מגלה התקדמות רבה בכל תחום, תוך שנעברה כברת דרך ארוכה למימוש עקרונותיה של מגילת העצמאות, מסמך מופלא כשלעצמו, חדרור רוח יהודית וציונית ועם זאת חותר לשלום ושוויונות. עד כאן החדשות הטובות; אך ישנן לא מעט תופעות אחרות, לא חיוביות, ורובן נסבות על שנת חינוך, שבשלה חרב בית המקדש השני, ובהן "מלחמות היהודים" - שבטיות ומגזריות - וניכור מן האחר, ה"אני" הגובר על ה"אנחנו". בשיח המגזרי נשכחים לא אחת המיעוטים, 20% מהאוכלוסייה, ששוויון להם הוא מעקרונות מגילת העצמאות, ונשכחים בני יהדות התפוצות, אחים ובעלי ברית, שהזיקה עמם חיונית. חסר במערכת הישראלית, חסר עד מחנק, מאמץ לקירוב לבבות ולאיחוי קרעים, תחת פרימת האריג והגברת הפערים. בנימה אישית, כמי שעוקב בתפקידים שונים בשירות הציבור לאורך ארבעה עשורים ומחצה אחר הדברים הללו, אוכל לומר כי הם מעוררים בי עצב רב ובוועדים בעצמותי כטעוני תיקון. אילו האנרגיות המוקדשות ל"אני" המגזרי בנושאים שמהם שוליים וחסרי ערך מהותי, כולל חקיקות מן הזמן האחרון שאתה עומד ומשתאה לכל רגע

הכותב הוא לשעבר המשנה לנשיאת ביהמ"ש העליון

צילום: רויטרס

הפגנת חרדים בירושלים. לא חייבים ללכת בדרך הזאת